

Кольо. Тъй — седнете сега, стига сте скачали — ще се уморите, че после ще има и бѣгане.

Митьо. Бѣгане ли? Охъ, дайте го на мене бѣгането! (Ежи се).

Кольо. Ха, стига сега — и слушайте! Виждали ли сте квачка съ пилета?

Всички. Виждали сме.

Ваньо. Аха... такълвенали?

Цанка. Като ѝ закачишь малкитѣ.

Кольо. Деца, яребицитѣ сж като кокошкитѣ. Малко помалки, съ по-кжси опашки, съ желто-рѣждивъ цвѣтъ. И тичкатъ, тичкатъ много бързо, а могатъ и да хвърчатъ повече отъ кокошкитѣ.

Цанка. Е, за играта де, за играта!

Кольо. Сега-а... Яребицитѣ ходятъ на семейства. Баштата и майката, а подиръ тѣхъ яребичетата, като пилета подиръ квачката. Само че тѣ се много пазятъ, защото иматъ много врагове, които ги нападатъ и изядатъ.

Лалка. Кои сж тѣ?

Кольо. Че-е... ястребитѣ, лисицитѣ, хората...

Митьо. Хората ли? Чезащо?

Кольо. Да ги ядатъ! Защото месото на яребицата е по-вкусно отъ кокошото. Затуй ловцитѣ есенъ ги много биятъ — когато сж много тлъсти. Но,

на играта! Та като ходятъ така да си търсятъ храната...

Цанка. Какво ядатъ тѣ?

Кольо. Зърна! Жито, царевича, овесъ — сжщо като кокошкитѣ. Та малкитѣ си кълватъ безгрижно, а майката и бащата обръщатъ глави къмъ небето, налѣво и надѣсно — да видятъ нѣма ли да се зададе нѣкой ястребъ или лисица. И щомъ видятъ или чуятъ нѣщо — я куче, я ловець, — изведнѣжъ издаватъ едно тревожно чррр! — и всички малки се изпокриватъ изведнажъ.

Лалка (плѣска съ рѣце). Че хубаво-о!

Кольо. Кое?

Лалка. Дето се криятъ.

Кольо. Е, да, ама всѣкога не могатъ да се скриятъ и биватъ хванати и изядени.

Ваньо. Всичкитѣ ли?

Кольо. Не. Които бждатъ хванати. А знаете ли кое е найхубавото въ играта, деца?

Всички. Не. Казвай, казвай!

Кольо. Яребикътъ и яребицата — като истински баща и майка — щомъ видятъ или чуятъ да изгърми ловець, почватъ да се търкалятъ на земята като убити.

Всички. Защо?

Кольо. За да измаматъ ловцитѣ.

Цанка. Какъ ще ги измаматъ?